

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: E.N., zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Moravská Ostrava, Stodolní 7, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2006, č.j.580/555/ENV/06,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Pokuta žalobci uložená rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 16.10.2006 č.j. 580/555/ENV/06 se snižuje z částky 170.000,- Kč na částku 105.144,- Kč.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ostrava (dále jen ČIŽP) ze dne 31.5.2006 zn. 49/OOP/0600938.47/06/VPD a to tak, že za první parcely č. 4381/4, 4381/17, 4381/18, 4274/2 a 4274/1 v k.ú. Kravaře neuvedené v článku 1 „Vymezení přírodní rezervace a její poslání“ nařízení Okresního úřadu Opava, č.j. 33/97 ze dne 22.10.1997, se vyjímají z bodu 1. výroku rozhodnutí a celková pokuta se snižuje na 70.000,- Kč. Za druhé pak parcely č. 4296/1 a 4297/2 v k.ú. Kravaře, které nejsou součástí ochranného pásma ve smyslu § 37 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších právních předpisů, se vyjímají z bodu 2. výroku rozhodnutí a celková pokuta se snižuje na 25.000,- Kč. Ve výroku je rovněž uvedeno, že celková původně uložená výše pokuty 225.000,- Kč se tak snižuje na 170.000,- Kč.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení bylo přezkoumáno rozhodnutí ČIŽP ze dne 31.5.2006 č.j. 49/OOP/0600938.47/06/VPD, kterým byla žalobci uložena pokuta podle § 88 odst. 1 písm. c), f) a odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. v celkové výši 225.000,- Kč a to za porušení § 34 odst. 1 písm. c), f) a § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.

Dále pak se žalovaný vyjádřil i k námitkám žalobce, se kterými se vesměs neztotožnil, a mimo jiné uvedl, že ČIŽP zjistila, že úpravy vodního toku byly již z větší části realizovány bez příslušného povolení orgánu ochrany přírody, tj. Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství v případě povolení výjimky podle § 43 zákona č. 114/1992 Sb. a Městského úřadu Kravaře v případě ohlášení kácení dřevin podle § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. V této souvislosti poukázal žalovaný na § 126 zákona č. 50/1976 Sb. Rovněž žalovaný upozornil na to, že Městský úřad Kravaře, odbor výstavby a územního plánu v rozhodnutí o využití území č.j. Výst. 57/2003 ze dne 27.2.2003 stanovil ve výroku rozhodnutí podmínky pro umístění stavby. V podmínce 9 bylo uvedeno, že „Ke kácení dřevin a likvidaci vzrostlé zeleně bude ke stavebnímu povolení vydáno Městským úřadem Kravaře-odborem životního prostředí závazné stanovisko ve věci zásahu do VKP VT Štěpánka“, v Souhrnné technické zprávě k projektové dokumentaci je v části 1.3. „Příprava území“ uvedeno, že „v prostoru staveniště bude třeba odstranit keře a dřevní břehové porosty, které bránily realizaci stavby. Odstraňování dřevin musí být řešeno v době vegetačního klidu a v součinnosti s příslušným orgánem životního prostředí“. Žalovaný také uvedl, že podle záznamu ve stavebním deníku úprava toku Štěpánky bude provedena podle projektové dokumentace včetně respektování podmínek územního rozhodnutí a stavebního povolení. Ze záznamu stavebního deníku je zřejmé, že odstraňování porostu začalo 21.10.2003. Žalovaný rovněž uvedl, že odpovědnosti za správní delikt v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní vztahy uzavřené na základě obchodního zákoníku či odkazem na porušení povinnosti ze strany jiného subjektu. K vydanému stavebnímu povolení je podle žalovaného nezbytné připomenout již uvedenou podmínku č. 9, uvedenou v rozhodnutí Městského úřadu Kravaře ze dne 27.2.2003 č.j. Výst. 57/2003. K námitce vztahující se k § 3 odst. 1 správního řádu žalovaný konstatoval, že ČIŽP nepřísluší hájit práva a zájmy žalobce, které jsou v rozporu s platnými právními předpisy. Podle žalovaného nelze smírné vyřízení věci na daný případ aplikovat. Žalovaný také poukázal na to, že Městský úřad Kravaře, odbor životního prostředí vydal dne 9.9.2003 pod č.j. ŽP-3766/2003-Es-231.2 stavební povolení k vodnímu dílu „Úprava toku Štěpánka v katastrálním území Kravaře“, v části „Rozsah povolené stavby“ je uvedeno, že „povolení ke zřízení vodního díla“ v km 6,300-8,677 vodního toku Štěpánka se uděluje v rozsahu stanoveném v projektové dokumentaci, zpracované firmou Agroprojekt Olomouc, projektové a inženýrské sdružení, Jungmannova 12, Olomouc. Podle žalovaného nešlo o údržbu nebo rekonstrukci stávající stavby dle původního projektu, o čemž svědčí i podmínky uvedené v rozhodnutí o využití území č.j. Výst. 57/2003-R ze dne 27.2.2003, vydaném Městským úřadem Kravaře, odborem výstavby a územního plánování. Současně žalovaný poukázal na § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., dle kterého je ke stavební činnosti a vodohospodářským úpravám v ochranném pásmu zvláště chráněného území nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody, nicméně realizace části stavby byla až do ukončení stavební činnosti, t.j. do prosince 2004, realizována bez souhlasu orgánu ochrany přírody.

Žalobce v žalobě označil rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Namítal nesprávné posouzení celé důkazní situace. Upozornil na skutečnost, že úprava vodního toku řeky Štěpánky byla realizována na nátlak města Kravaře, protože tento vodní tok je v úseku pod městem Kravaře kanalizační stokou, která odvádí splaškové vody z města a obce Štěpánkovic, kdy koryto tohoto toku bylo zaneseno odpady městské kanalizace a to v takové míře, že

odpadní vody již nemohly samovolně odtékat a zaplňovaly zatrubněnou část v délce asi 280 m umístěnou v Kravařích-Koutech. Úprava byla žádána také občany. Žalobce také uvedl, že stromy a keře byly vykáceny na základě schváleného projektu a zejména pak dle platného stavebního povolení vydaného Městským úřadem Kravaře, stavebním odborem. Při těžbě byly odstraněny jen porosty, které byly přestárlé, shnilé a tedy podle projektu určené k likvidaci. Za tyto dřeviny pak byla provedena nová výsadba asi 354 ks nových stromků a keřů. Žalobce v žalobě namítal porušení ustanovení § 3 odst. 1,3,4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. Poukázal na to, že od samého počátku projednávání předmětné věci projevoval veškerou snahu o nápravu a spolupracoval s pracovníky správního orgánu, dostavoval se ke všem jednáním a snažil se mu vysvětlit, že neporušil zákon, pouze jako podnikatel plnil zakázku, když měl k dispozici veškeré podklady potřebné k provedení předmětné stavby. Uvedl, že jednal na základě platného stavebního povolení, kdy žádné zákonné ustanovení neurčuje jeho povinnost zkoumat soulad vydaného stavebního povolení se všemi právními předpisy. I sám správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí přiznává, že je mu známo, že stavba byla realizována na základě platného stavebního povolení a že předmětné povolení bylo příslušným stavebním úřadem vydáno v rozporu se zákonem. Žalobce rovněž namítal, že nebyl spolehlivě zjištěn stav věci a že dle odborného posudku, který vypracoval Mgr. K. a A. C. je nepochybné, že úpravy byly nezbytné a byly přínosem pro vodní tok Štěpánka, zejména pro obyvatelstvo dané oblasti. Současně poukázal na skutečnost, že ve správním spise je založen doklad, stanovisko OKÚ Opava ze dne 22.10.2002 č.j. 4451/02/RŽP/Op.246, kde je mimo jiné uvedeno, že úpravu toku Štěpánka lze akceptovat. Upozornil také na nepřesné a ryze účelové obvinění jeho osoby z porušení ust. § 33 odst. 1, § 34 odst. 1 písm. c) a písm. f) a ust. § 37 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb. Podle žalobce jde o nesprávnou aplikaci těchto ustanovení, neboť v daném případě nedošlo k umístění nové stavby, ale šlo pouze o údržbu vodoteče a zlepšení odtokových poměrů na vodním toku.

Ve vyjádření k žalobě navrhl žalovaný žalobu zamítnout. Vyjádřil se k jednotlivým námitkám žalobce uvedeným v žalobě a mimo jiné uvedl, že Městský úřad Kravaře, odbor životního prostředí vydal jako příslušný vodoprávní úřad dne 9.9.2003 stavební povolení k vodnímu dílu „Úprava toku Štěpánka v katastrálním území Kravaře“. Podle žalovaného stavební povolení samo o sobě nikoho neopravňuje k porušování zákona o ochraně přírody a krajiny a porušení tohoto zákona ze strany žalobce bylo prokázáno. Podle žalovaného nešlo o údržbu nebo rekonstrukci stávající stavby dle původního projektu, o čemž svědčí i podmínky uvedené v rozhodnutí o využití území č.j. Výst. 57/2003-Ř ze dne 27.2.2003 vydaném Městským úřadem Kravaře, ale o stavbu, kterou lze realizovat pouze na základě výjimky povolené krajským úřadem.

Z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto podstatné skutečnosti:

Oznámením o zahájení správního řízení o uložení pokuty p. E. N., dle zákona č. 114/1992 Sb. ze dne 9.12.2004 bylo žalobci oznámeno, že ČIŽP s ním zahajuje správní řízení o uložení pokuty dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) a f), odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., neboť je důvodně podezřelý, že porušil ust. § 34 odst. 1 písm. c) a f), § 37 odst. 2 a § 7 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb.

Rozhodnutím ČIŽP ze dne 31.5.2006 zn. 49/OOP/0600938.47/06/VPD byla žalobci uložena pokuta v celkové výši 225.000,- Kč. Pokuta ve výši 100.000,- Kč byla žalobci uložena podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. za vykonávání zakázané činnosti ve zvláště chráněném území při výkonu podnikatelské činnosti, konkrétně za realizaci části stavby „Úprava vodního toku Štěpánka v k.ú. Kravaře“ bez výjimky ze závazků ve zvláště chráněném území dle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. – Přírodní rezervaci Koutské a Zábřežské

louky na pozemcích parc.č. 4381/4, 4381/7, 4381/8, 4381/17, a 4381/18 k.ú. Kravaře (vodní tok Štěpánka), 4273/1, 4273/2, 4273/3, 4273/4, 4274/1, 4274/2, 4274/3, 4274/4, 4297/1 k.ú. Kravaře (manipulační pás), 4263, 4273/1, 4274/1 k.ú. Kravaře (skládky), 4297/1 k.ú. Kravaře (vyhrnutí a rozprostření materiálu) a 4297/1 (zvýšení původní úrovně terénu) v období od října 2003 do 30.6.2004 – tj. za porušení ust. 34 odst. 1 písm. c), f) zákona č. 114/1992 Sb. Pokuta ve výši 50.000,- Kč byla žalobci uložena podle ust. § 88 odst. 1 písm. f) zákona č. 114/1992 Sb. za vykonávání zakázané činnosti v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody při výkonu podnikatelské činnosti, konkrétně za realizaci části stavby v ochranném pásmu rezervace na pozemcích parc.č. 4381/4 a 4381/5 k.ú. Kravaře (vodní tok Štěpánka), parc. č. 4296/1, 4297/2 k.ú. Kravaře (manipulační pás), dle ust. § 37 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. bez souhlasu orgánu ochrany přírody ke stavební činnosti v ochranném pásmu zvláště chráněných území v období od 20.10.2003 do doby ukončení stavební činnosti v prosinci 2004, tj. za porušení ust. § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Pokuta ve výši 75.000,- Kč byla žalobci uložena podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb. za zničení bez povolení 93 ks stromů a zničení 3690 m² keřů v rámci celé stavby (tj. v rezervaci, ochranném pásmu rezervace i mimo tato území) v době od 21.10.2003 do 2.12.2003, tj. za porušení ust. § 7 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. V odůvodnění se správní orgán I. stupně velmi podrobně zabýval průběhem správního řízení a v závěru odůvodnění pak správní orgán I. stupně konstatoval, k čemu všemu přihlédl při stanovení výše pokuty.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 19.6.2006, o němž rozhodl žalovaný tak, jak výše uvedeno.

Ve správním spise se rovněž nachází stavební deník, rozhodnutí Městského úřadu Kravaře, odboru životního prostředí, ze dne 9.9.2003, č.j. ŽP-3766/2003-Es-231.2 (stavební povolení), jakož i rozhodnutí Městského úřadu Kravaře, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 27.2.2003 č.j. Výst. 57/2003-Ř, o využití území (územní rozhodnutí).

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29.10.2009, č.j. 8Ca 343/2006-63 rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy IX. ze dne 16.10.2006, č.j. 580/555/ENV/06 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9.12.2011 č.j. 2 As 26/2010-98 (dostupný na www.nssoud.cz) tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.10.2009, č.j. 8Ca 343/2006-63 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že není podstatné, zda žalobce v dané věci prováděl stavební práce bez příslušného povolení, výjimky a souhlasu orgánů ochrany přírody a krajiny úmyslně či z nedbalosti, či zda vůbec o protiprávnosti svého jednání mohl vědět. Pro závěr o sankční odpovědnosti žalobce podle Nejvyššího správního soudu tak postačí zjištění, že to byl právě on, kdo neaprobované zásahy fakticky realizoval; škodlivý následek je dán již samotným prováděním těchto činností [§ 88 odst. 1 písm. f), § 88 odst. 2 písm. n) zákona], pouze v případě deliktu dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona je součástí škodlivého následku i účinek, představovaný poškozením nebo zničením dřevin. Nejvyšší správní soud také uvedl, že si je vědom skutečnosti, že shora uvedený závěr může být v řadě případů vnímán jako nepřiměřeně tvrdý; podaný výklad zákona je však podle Nejvyššího správního soudu jediný možný, jakkoli celková koncepce této kategorie správních deliktů se nejeví jako příliš šťastná. Jediný prostor, jak případně zohlednit absenci zavinění či dobrou víru subjektu, který se dopustil protiprávního jednání, tak podle Nejvyššího správního soudu zůstává v rámci úvah o výši ukládané sankce.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28.8.2013, č.j. 8A 384/2011-123 žalobu ve výroku I. zamítl. Ve výroku II. pak soud rozhodl o snížení uložené pokuty z částky 170.000,-

Kč na částku 1.000,- Kč, když došel k závěru, že uložená pokuta žalobci za porušení zákona o ochraně přírody a krajiny ve výši 170.000,- Kč je nepřiměřeně vysoká. Uvedl, že z obsahu správního spisu, v němž je založeno jak rozhodnutí územní, tak rozhodnutí stavební, je nepochybné, že investorem předmětné stavby nebyl žalobce, ale byla jím Zemědělská vodohospodářská správa-Oblast povodí Odry, pracoviště Ostrava, které bylo na její žádost vydáno Městským úřadem Kravaře, odborem výstavby a územního plánování pod č.j. Výst. 57/2003-Ř dne 27.2.2003 rozhodnutí o využití území (územní rozhodnutí) „Úprava toku Štěpánka v katastrálním území Kravaře na pozemcích parc. č. 4381/4, 4381/5, 4381/6, 4381/7, 4381/8, 4381/17, 4381/18, kde pro umístění stavby byly stanoveny podmínky, mimo jiné i podmínka č. 9, ve které se konstatuje, že ke kácení dřevin a likvidaci vzrostlé zeleně, bude ke stavebnímu povolení vydáno Městským úřadem Kravaře, odborem životního prostředí závazné stanovisko orgánu ochrany přírody ve věci zásahu do VKP vodního toku Štěpánka. Dne 9.9.2003 pak Městský úřad Kravaře, odbor životního prostředí vydal pod č.j. ŽP-3766/2003-Es-231.2 žadateli Zemědělské vodohospodářské správě-Oblast povodí Odry, pracoviště Ostrava, stavební povolení k vodnímu dílu „Úprava toku Štěpánka v katastrálním území Kravaře“. Z předmětného stavebního povolení pak vyplývá, že stavba bude provedena podle předložené a schválené dokumentace. Předmětem stavby jsou pak technické a biologické úpravy koryta toku Štěpánka, zvětšení kapacity, pročištění, odstranění nánosů a zpevnění jeho koryta. V rámci uvedeného staničení budou provedeny zásahy do koryta toku v úseku od soutoku s Hodoňovickým náhonem v km 6,300 až pod vyústění zaklenuté části toku v km 8,677. Niveleta dna toku bude na několika místech fixována příčnými kamennými prahy. V úseku (km 7,787-7,817) bude zřízen usazovací objekt, určený k podchycení zemitých usazenin. Po trase úpravy toku budou v manipulačních pruzích odstraněny dřevité porosty, které by bránily realizaci. Součástí návrhu je i část biologická, která řeší úpravy a obnovu břehových porostů. Ostatní podrobnosti jsou zřejmé z ověřené projektové dokumentace. Žalobce v dané věci postupoval na základě výše uvedených rozhodnutí, tedy rozhodnutí o umístění stavby a zejména pak podle stavebního povolení a z této skutečnosti soud dovozuje, že žalobce měl za to, že když bylo vydáno toto rozhodnutí (stavební povolení), že potřebné výjimky a povolení byly uděleny. Skutečnost, že žalobce, který jak vyslovil Nejvyšší správní soud, se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být důvodem zproštění z této sankční odpovědnosti, ale takováto okolnost může mít vliv na stanovení výše uložené pokuty. Soud měl tedy za to, že je namístě výše uvedené zohlednit ve vztahu k výši uložené pokuty, která se jeví jako nepřiměřeně přísná.

Proti výroku II. rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24.7.2015, č.j. 2 As 102/2013-31 (dostupný na www.nssoud.cz) tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.8.2013, č.j. 8A 384/2011-123 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud při užití svého moderačního oprávnění nesprávně posoudil rozsah akceptovatelné dobré víry žalobce v existenci všech veřejnoprávních podmínek pro provádění stavebních prací. Uložil pak městskému soudu, aby se podrobně zaměřil na co nejpřesnější určení doby, po kterou mohla být u žalobce reálně přítomna dobrá víra, že vydání stavebního povolení, na základě něhož předmětnou stavbu realizuje, předcházelo přijetí potřebných výjimek a souhlasů k činnostem potřebných výjimek a souhlasů k činnostem ve zvláště chráněném území a jeho ochranném pásmu. Pokud pak městský soud i poté, co postaví najisto toto období, i nadále bude zvažovat využití svého moderačního oprávnění, musí podle Nejvyššího správního soudu zohlednit fakt, že možnost snížení sankce je limitována nejen skutečnou dobou, po kterou mohl

být žalobce v dobré víře, ale též přítomností jiného sankcionovaného skutku, který žalobcova dobrá víra z povahy věci pokrývat nemohla.

Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „Žalobcem tvrzená (a městským soudem akceptovaná) dobrá víra, že stavební povolení reflektuje environmentální zájmy, se tak z povahy věci může upínat pouze k udělení výjimek a souhlasů s prováděním stavby ve zvláště chráněném území a jeho ochranném pásmu, tedy na skutky, které byly popsány v bodech 1. a 2. výroku rozhodnutí ČIŽP, nikoli ale již k jednání, které bylo popsáno v bodu 3. výroku (tedy k neoprávněnému vykácení 93 ks stromů a 3690 m² keřů).“

K době trvání protiprávního jednání pak Nejvyšší správní soud upozornil jednak na to, že ve vztahu ke skutku vymezenému v bodě 1. výroku rozhodnutí ČIŽP (prvoinstanční rozhodnutí) se mělo jednat o období od října roku 2003 do 30.6.2004, ve vztahu ke skutku vymezeném v bodě 2. výroku šlo o období od 20.10.2003 do ukončení stavební činnosti v prosinci roku 2004 a jednak na skutečnost, že uvedená časová rozmezí přitom nebyla účastníky řízení nijak rozporována.

Nejvyšší správní soud rovněž upozornil na kopii listu stavebního deníku (č. 5895964), který se nachází ve správním spise, se zápisem investora ze dne 19.4.2004, kde je uvedeno: „*Na základě ROZHODNUTÍ – zn. 9/OP/2976/04/Kot, ze dne 14. 4. 2004, které vydala ČESKÁ INSPEKCE ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ – OBLASTNÍ INSPEKTORÁT OSTRAVA – ODDĚLENÍ OCHRANY PŘÍRODY, Valchařská 15. 702 00 Ostrava ZASTAVUJEME činnost – realizaci stavby vodního díla „Úprava toku Štěpánka v katastrálním území Kravaře“, která je prováděna na základě rozhodnutí Městského úřadu Kravaře, odboru životního prostředí ze dne 9. 9. 2003 č. j. ŽP-3766/2003-Es-231.2, kterým bylo vydáno stavební povolení k výše uvedené stavbě. Činnost zastavujeme dnem 29. 4. 2004.*“ Nejvyšší správní soud současně nevyloučil, „že až právě uvedený den může být považován za okamžik, kdy si již žalobce musel být (s jistotou nebo alespoň s pravděpodobností jistotě se blížící) vědom toho, že jeho činnost, jakkoli prováděná v souladu se stavebním povolením, koliduje se zájmem na environmentální ochraně dané lokality.“

Městský soud v Praze vyšel ze závěrů, které učinil již ve svém rozsudku ze dne 28.8.2013 č.j. 8A 384/2011-123, když konkrétně uvedl, že: „Z obsahu správního spisu, v němž je založeno jak rozhodnutí územní, tak rozhodnutí stavební, je nepochybné, že investorem předmětné stavby nebyl žalobce, ale byla jím Zemědělská vodohospodářská správa-Oblast povodí Odry, pracoviště Ostrava, které bylo na její žádost vydáno Městským úřadem Kravaře, odborem výstavby a územního plánování pod č.j. Výst. 57/2003-Ř dne 27.2.2003 rozhodnutí o využití území (územní rozhodnutí) „Úprava toku Štěpánka v katastrálním území Kravaře na pozemcích parc. č. 4381/4, 4381/5, 4381/6, 4381/7, 4381/8, 4381/17, 4381/18, kde pro umístění stavby byly stanoveny podmínky, mimo jiné i podmínka č. 9, ve které se konstatuje, že ke kácení dřevin a likvidaci vzrostlé zeleně, bude ke stavebnímu povolení vydáno Městským úřadem Kravaře, odborem životního prostředí závazné stanovisko orgánu ochrany přírody ve věci zásahu do VKP vodního toku Štěpánka. Dne 9.9.2003 pak Městský úřad Kravaře, odbor životního prostředí vydal pod č.j. ŽP-3766/2003-Es-231.2 žadateli Zemědělské vodohospodářské správě-Oblast povodí Odry, pracoviště Ostrava, stavební povolení k vodnímu dílu „Úprava toku Štěpánka v katastrálním území Kravaře“. Z předmětného stavebního povolení pak vyplývá, že stavba bude provedena podle předložené a schválené dokumentace. Předmětem stavby jsou pak technické a biologické úpravy koryta toku Štěpánka, zvětšení kapacity, pročištění, odstranění nánosů a zpevnění jeho koryta. V rámci uvedeného staničení budou provedeny zásahy do koryta toku v úseku od soutoku s Hodoňovickým náhonem v km

6,300 až pod vyústění zaklenuté části toku v km 8,677. Niveleta dna toku bude na několika místech fixována příčnými kamennými prahy. V úseku (km 7,787-7,817) bude zřízen usazovací objekt, určený k podchycení zemitých usazenin. Po trase úpravy toku budou v manipulačních pruzích odstraněny dřevité porosty, které by bránily realizaci. Součástí návrhu je i část biologická, která řeší úpravy a obnovu břehových porostů. Ostatní podrobnosti jsou zřejmé z ověřené projektové dokumentace. Žalobce v dané věci postupoval na základě výše uvedených rozhodnutí, tedy rozhodnutí o umístění stavby a zejména pak podle stavebního povolení a z této skutečnosti soud dovozuje, že žalobce měl za to, že když bylo vydáno toto rozhodnutí (stavební povolení), že potřebné výjimky a povolení byly uděleny. Skutečnost, že žalobce, který jak vyslovil Nejvyšší správní soud, se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být důvodem zproštění z této sankční odpovědnosti, ale takováto okolnost může mít vliv na stanovení výše uložené pokuty.“

V daném případě není pochyb o tom, zda užít moderačního práva, ale otázkou je, v jakém rozsahu.

Městský soud v Praze při užití svého moderačního práva dospěl k závěru, že den uvedený ve stavebním deníku (č. 5895964) a to 29.4.2004, kdy byla zastavena činnost-realizace stavby vodního díla „Úprava toku Štěpánka v katastrálním území Kravaře“, která byla prováděna na základě rozhodnutí Městského úřadu Kravaře, odboru životního prostředí ze dne 9. 9. 2003 č. j. ŽP-3766/2003-Es-231.2, jímž bylo vydáno stavební povolení k výše uvedené stavbě, je dnem, kdy si již žalobce musel být vědom toho, že jeho činnost koliduje se zájmem na environmentální ochraně dané lokality, tedy tímto dnem přestal být v dobré víře. Vzhledem ke skutečnosti, že správním orgánem uložená pokuta v bodě 1. ve výši 70.000,- Kč za protiprávní jednání uskutečněné v období od října roku 2003 do 30.6.2004, se jeví soudu jako nepřiměřeně přísná, soud tuto snížil na částku 16.065,- Kč, když shledal podmínky pro její moderaci, jak uvedeno výše. Při určení této výše pak vycházel z počtu dní, kdy žalobce byl v dobré víře (1.10.2003–28.4.2004, což činí 211 dní) a z počtu dní, kdy v dobré víře nebyl (29.4.2004–30.6.2004, což činí 63 dní). Pokutu uloženou v bodě 2. ve výši 25.000,- Kč za protiprávní jednání uskutečněné v období od 20.10.2003 do doby ukončení stavební činnosti v prosinci 2004 rovněž shledal nepřiměřeně vysokou, a proto ji snížil na částku 14.079,- Kč. Rovněž pak při určení této výše vycházel z počtu dní, kdy žalobce byl v dobré víře (20.10.2003–28.4.2004, což činí 191 dní) a z počtu dní, kdy v dobré víře nebyl (29.4.2004–31.12.2004, což činí 247 dní).

Ohledně pokuty ve výši 75.000,- Kč uvedené v rozhodnutí správního orgánu v bodě 3. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24.7.2015, č.j. 2 As 102/2013-31 konstatoval, že: „Nejvyšší správní soud v této souvislosti opětovně připomíná závěry předcházejícího rozsudku ze dne 9. 12. 2011, č. j. 2 As 26/2010 - 98, v němž (s odkazem na rozsudek ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 5 As 77/2006) uvedl, že stavební povolení nemůže nahradit žádný ze správních aktů vydávaných na úseku environmentální ochrany, a v návaznosti na to vyslovil, že stavební povolení mělo být v souzené věci vydáno teprve poté, co byly tyto potřebné výjimky a souhlasy opatřeny jakožto samostatně vydávané správní akty. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že i povolení ke kácení dřevin je předmětem samostatného správního řízení, zahajovaného k žádosti vlastníka pozemku či nájemce pozemku se souhlasem vlastníka, nicméně stavební povolení a rozhodnutí o žádosti o povolení kácení dřevin se vzájemně nijak nepodmiňují a na sobě závislé nejsou. Nad rámec těchto stále platných závěrů zdejší soud doplňuje, že povolení ke kácení dřevin se vydává bez přímé vazby na charakter daného území a při rozhodování se v zorném poli příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny ocitají kritéria jiná, uvedená v § 8 zákona č. 114/1992 Sb., čemuž nasvědčuje také obecně formulovaná textace § 7 odst. 1 tohoto zákona:

„Dřeviny jsou chráněny před poškozováním a ničením, pokud se na ně nevztahuje ochrana přísnější (§ 46 a 48) nebo ochrana podle zvláštních předpisů.“ Naposledy citované ustanovení tak nutně směřuje k výkladu, že o povolení ke kácení dřevin je nutno (až na výjimky uvedené v § 8 odst. 2 až 4 zákona č. 114/1992 Sb.) žádat bez ohledu na to, zda se daná dřevina nachází na zvláště chráněném území (§ 14 zákona č. 114/1992 Sb.), či na území jiném. Ostatně, právě upozornění, kterého se investor a potažmo žalobci dostalo v bodu 9 územního rozhodnutí (jmenovitě předložka „ke“, užitá ve slovním spojení „ke stavebnímu povolení“, naznačující, že zmíněné „stanovisko“ ke kácení dřevin bude existovat vedle stavebního povolení), povážlivě oslabuje existenci městským soudem dovozeného přesvědčení žalobce o tom, co vše v sobě může stavební povolení pojmout. Bez povšimnutí nemůže zůstat ani fakt, že ke kácení dřevin došlo již v říjnu roku 2003 a v odstraňování porostů se pokračovalo i poté, co investor v listopadu roku 2003 podal žádost o souhlas se zásahem do významného krajinného prvku, o níž se (mylně) domníval, že je současně oznámením ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. ... Žalobcem tvrzená (a městským soudem akceptovaná) dobrá víra, že stavební povolení reflektuje environmentální zájmy, se tak z povahy věci může upínat pouze k udělení výjimek a souhlasů s prováděním stavby ve zvláště chráněném území a jeho ochranném pásmu, tedy na skutky, které byly popsány v bodech 1. a 2. výroku rozhodnutí ČIŽP, nikoli ale již k jednání, které bylo popsáno v bodu 3. výroku (tedy k neoprávněnému vykácení 93 ks stromů a 3690 m² keřů). Naposledy uvedený skutek byl kvalifikován jako správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. c), v návaznosti na § 7 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., a byl postižen pokutou ve výši 75 000 Kč. Jestliže tedy městský soud celkovou pokutu snížil z částky 170 000 Kč na částku 1000 Kč, evidentně moderoval pokutu i v té části, která byla uložena za posledně zmíněný správní delikt; pro takový postup však, z důvodů výše vyložených, nebyl dán prostor.“

Městský soud v Praze ohledně výroku II. shrnuje, že ve vztahu k uloženým pokutám správního orgánu v bodech 1. a 2. nebylo pochyb o tom, zda užít moderačního práva, neboť uložené pokuty byly nepřiměřeně vysoké a svou výší neodpovídaly skutečnosti, že žalobce byl po část období v dobré víře. K moderaci výše pokuty (75.000,- Kč) uložené správním orgánem v bodě 3. soud přistoupit nemohl, když ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, jak výše uvedeno, že žalobcem tvrzená dobrá víra, že stavební povolení reflektuje environmentální zájmy, se z povahy věci nemůže vztahovat k jednání, které bylo popsáno v bodě 3. výroku, tedy k neoprávněnému vykácení 93 ks stromů a 3690 m² keřů.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Vzhledem ke shora uvedenému má soud za to, že je namístě výše uvedené zohlednit ve vztahu k výši uložené pokuty, která se jeví jako nepřiměřeně přísná, a proto soud ve druhém výroku rozhodl o snížení uložené pokuty z částky 170.000,- Kč na částku 105.144,- Kč (16.065,- Kč + 14.079,- Kč + 75.000,- Kč).

Pokud jde o výrok I., jímž byla žaloba zamítnuta (§78 odst. 7 s.ř.s.), soud opakovaně uvádí, že v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2011 č.j. 2 As 26/2010-98 (dostupný na www.nssoud.cz) je konstatováno, že není podstatné, zda žalobce v dané věci prováděl stavební práce bez příslušného povolení, výjimky a souhlasu orgánů ochrany přírody a krajiny úmyslně či z nedbalosti, či zda vůbec o protiprávnosti svého jednání

mohl vědět. Pro závěr o sankční odpovědnosti žalobce podle Nejvyššího správního soudu tak postačí zjištění, že to byl právě on, kdo neaprobované zásahy fakticky realizoval; škodlivý následek je dán již samotným prováděním těchto činností [§ 88 odst. 1 písm. f), § 88 odst. 2 písm. n) zákona], pouze v případě deliktu dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona je součástí škodlivého následku i účinek, představovaný poškozením nebo zničením dřevin. Nejvyšší správní soud také uvedl, že si je vědom skutečnosti, že shora uvedený závěr může být v řadě případů vnímán jako nepřiměřeně tvrdý; podaný výklad zákona je však podle Nejvyššího správního soudu jediný možný, jakkoli celková koncepce této kategorie správních deliktů se nejeví jako příliš šťastná. Jediný prostor, jak případně zohlednit absenci zavinění či dobrou víru subjektu, který se dopustil protiprávního jednání, tak podle Nejvyššího správního soudu zůstává v rámci úvah o výši ukládané sankce.

Třetí výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková